

**Акт Самовизначення
народу країни Україна**

та проголошення народної волі про відновлення безумовних
Природніх прав і свобод людини, чоловіків і жінок які самовизначилися
народом - єдиним джерелом влади, суб'єктом міжнародного публічного
права та основним кредитором на землі країни Україна в межах кордону
Української РСР 1990 року.

Друга редакція

(перша редакція оприлюднена дня п'ятого місяця листопада 2022 року)



спільнота народу Віче

Від Роду до наРоду

Акт Самовизначення народу країни Україна

**та проголошення народної волі про відновлення безумовних
Природніх прав і свобод людини, чоловіків і жінок які
самовизначилися народом - єдиним джерелом влади, суб'єктом
міжнародного публічного права та основним кредитором на землі
країни Україна в межах кордону Української РСР 1990 року.**

Друга редакція

*дня шістнадцятого місяця вересня дві тисячі двадцять третього року
Шестица, 37 число місяця Тайлеть 7531 Лета от С.М.З.Х. (5 508 до р.х.)*

**Беручи за основу безмежні, безумовні, повні і нескасовні Природні
права і свободи, які люди - чоловіки та жінки, народ на землі країни
Україна, отримують від народження;**

**спираючись на безумовні Природні права та усвідомлюючи
самостійну відповідальність перед Богом, нашими Родами, власним
сумлінням, попередніми, нинішніми та прийдешніми поколіннями;
приймаючи до уваги Міжнародну Конвенцію про захист прав і
основних свобод людини Рим, 4.XI.1950 (далі Конвенція), Договір,
який уклали Високі Договірні сторони на користь третьої сторони –
людини., кожен чоловік та кожна жінка, які самовизначилися народом на
землі країни Україна, проголошують та підтверджують той факт, що
кожен є людиною, третьою стороною означеного Договору – Конвенції.**

**В Конвенції проголошується та гарантується виконання
зобов'язання додержуватися прав і свобод людини та визнання прав і
свобод людини всіма Високими Договірними сторонами.**

Розділ I

Трактування змісту понять, термінів і слів

Право трактувати суть понять, термінів і слів даного Акту Самовизначення народу країни Україна належить тільки означеному народу. У разі необхідності, з огляду на нововідкриті факти, автор завжди може доповнити зміст і змінити суть понять внаслідок трактування термінів і слів.

У даному Акті Самовизначення народу країни Україна наведені терміни використовуються в прописаному нижче значенні:

Абсолютні права - права людини, щодо яких будь-яка інша особа завжди зобов'язана утримуватися від дій, що обмежують ці права. Вони принципово недоторканні. Закон захищає Абсолютні права проти невизначеного кола осіб. До Абсолютних прав належать: право на честь і гідність, право на життя і здоров'я, право власності, право на освіту, недоторканність людини тощо.

автор (лат. au(s)tor - засновник) творець, творчою працею якого створено твір. У широкому сенсі, поняття "автор" може застосовуватися до творця будь-якого матеріального або нематеріального блага, проекту, закону, винаходу, ідеї, композиції тощо.

автограф (від давн.гр. αὐτός "сам" і γράφω "пишу") Власноручний напис або підпис. Текст, власноруч написаний автором.

аналогія права - застосування до суспільних відносин, що підлягають врегулюванню, загальних засад і принципів правового регулювання відповідної галузі права або правового інституту, коли щодо конкретних відносин немає ні прямої правової норми, ні схожої, яка б регулювала подібні відносини. Застосування аналогії права має обмеження такого ж роду, як і під час застосування аналогії закону. Нормативним дозволом для застосування у певних випадках аналогії права є проголошений Конституцією України принцип верховенства права.

Батьківщина - земля, вітчизна, країна, в якій людина народилася; територія з її природою, населенням, суспільним та державним устроєм, особливостями мови, культури, досвіду та вдач, що належить історично даному народу.

Бог – (Род, Вишень) - Творча Сила Нескінченної Свідомості, що творить цю Світобудову, "Космічні батьки" - джерела всього суцього, представлені Єдністю цілковитого втілення жіночого творчого начала і цілковитого втілення чоловічого творчого начала

борг — зобов'язання, строк виконання якого настав, щось, що необхідно повернути. Здебільшого поняття боргу застосовується щодо грошей або інших активів, взятих у позику або послуг, наданих у кредит, але може також вживатися в моральному плані.

боржник – це особа, що є стороною правовідносин і взяла на себе зобов'язання вчинити певну дію на користь іншої сторонни, або ж навпаки утриматись від вчинення певної дії.

вето (Veto - від лат. veto "забороняю") - право, що означає повноваження особи або групи осіб, народу, в односторонньому порядку заблокувати ухвалення того чи іншого рішення. Абсолютне вето - поняття, під яким розуміють заборону, накладену на будь-що в усній або письмовій формі. Вето народу - право заблокувати будь-яке рішення, раніше ухвалене або розглянуте до ухвалення, без будь-якої можливості зустрічної претензії

від другої сторони.

виконання зобов'язань – це вчинення кредитором і боржником дій щодо вчинення прав та обов'язків, що випливають із зобов'язання. Дії, які мають бути вчинені одним учасником зобов'язання на користь іншого, називаються предметом виконання. Законодавством забороняється одностороння відмова від виконання зобов'язання або його одностороння зміна.

визнання міжнародно-правове - офіційний, дипломатичний акт, яким існуючі держави роблять заяву про визнання нових держав чи урядів, інших органів. Різновидами визнання є: визнання держав, визнання урядів, визнання органів опору, визнання національно-визвольного руху, визнання статусу воюючої сторони тощо. Традиційними формами визнання є визнання де-юре і визнання де-факто. Визнання де-юре - повне і остаточне, що тягне за собою, напр., встановлення дипломатичних та інших відносин, укладання міжнародних договорів, створення міжнародних організацій та ін. Визнання де-факто має тимчасовий, умовний характер і може у будь-який час вилучитися назад.

відписка - це формальна відповідь, спрямована на фактичне уникнення відповіді по суті поставленого питання. Відписка, найчастіше, написана з дотриманням усіх законів, чим і передбачається її здатність деморалізувати і паралізувати заявника - людину, якій вона адресована.

Віче – збори народу, єдине джерело влади. Масові збори населення для вирішення суспільних питань на благо народу.

вільна територія – частина певної і, краю, області, певного міста тощо, яка підлягає особливим міжнародним законам.

влада – у загальному розумінні здатність і можливість вирішальним чином впливати на діяльність і поведінку людей за допомогою волі, авторитету, права. Політична влада в суспільстві принципово належить народу і може здійснюватися безпосередньо: сход, віче.

воля - бажання, рішення і здатність людини діяти в напрямку свідомо поставленої мети, долаючи внутрішні та зовнішні перешкоди.

волевиявлення - це зовнішня об'єктивна форма прояву волі людини.

Способи волевиявлення можуть бути різноманітними: усно, письмово, жестом, певною дією, мовчанням. Для здійснення договору необхідно, щоб воля і волевиявлення збігалися.

Всесвіт - включає в себе весь простір, а також уся матерію та енергію.

гарантія (рідко тарантія) — порука в чомусь, забезпечення чого-небудь; умови, що забезпечують успіх чого-небудь.

геноцид - це діяння, навмисно вчинене з метою повного або часткового знищення будь-якої національної, етнічної, расової чи релігійної групи шляхом позбавлення життя членів такої групи, або заподіяння їм тяжких

тілесних ушкоджень, проведення над людьми експериментів та дослідів різного виду, створення для людей життєвих умов, розрахованих на повне або часткове їхнє фізичне знищення, скорочення дітонародження шляхом запобігання його в такій групі або шляхом насильницького передання дітей з однієї групи в іншу.

гідний життєвий рівень - Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права (Документ 995_042, чинний):

Стаття 1. 2. Усі народи для досягнення своїх цілей можуть вільно розпоряджатися своїми природними багатствами і ресурсами без шкоди для будь-яких зобов'язань, що випливають з міжнародного економічного співробітництва, заснованого на принципі взаємної вигоди, і з міжнародного права. Жоден народ ні в якому разі не може бути позбавлений належних йому засобів існування.

Стаття 11. 1. Держави, що беруть участь у цьому Пакті, визнають право кожного на гідний життєвий рівень для нього і його сім'ї, що включає харчування, одяг і житло, і на неухильне поліпшення умов життя.

Стаття 25. Ніщо в цьому Пакті не повинно тлумачитися як применшення невід'ємного права всіх народів повністю і вільно володіти і користуватися своїми природними багатствами і ресурсами.

Загальна декларація прав людини (Документ 995_015):

Стаття 25. 1. Кожна людина має право на такий життєвий рівень, включаючи їжу, одяг, житло, медичний догляд і необхідне соціальне обслуговування, який є необхідним для підтримання здоров'я та добробуту її самої та її сім'ї, і право на забезпечення в разі безробіття, хвороби, інвалідності, вдовства, старості або іншого випадку втрати засобів до існування через незалежні від неї обставини.

2. Материнство і дитинство дають право на особливу турботу і допомогу.

У Преамбулі до Закону Конституція України (Документ 254к/96 - ВР) зазначено, для чого створювався цей документ, а саме: "дбаючи про забезпечення прав і свобод людини та гідних умов її життя".

держава - це організація, яку люди створюють заради захисту своїх природних, основних прав. Державу творять люди, а способи і порядок діяльності держави щодо їх захисту, знаходять своє відображення в Конституції країни. Оскільки держава, по суті своїй, є керуючою структурою, для виконання управлінських функцій необхідна обов'язкова наявність Суспільного договору - Конституції, в якому народом надається право тимчасового управління, чітко визначені всі права людини і народу, обов'язки керуючої компанії та відповідальність за порушення договору.

державний іменний сертифікат – сертифікат із правом подвійного

використання іменних компенсаційних сертифікатів, цей сертифікат прирівняно до цінного паперу, що дає змогу його власникові використовувати сертифікат зі спеціальною метою (подвійне призначення), вигідною державі та його власникові.

***Декларація** - офіційна заява з приводу чогось, договір, урочисте проголошення урядом, партією, з'їздом і т. ін. яких-небудь принципів, положень, а також документ, у якому вони викладені.*

***джерело** - те, що дає початок будь-чому, звідки виникає, черпається будь-що: основа чого-небудь; вихідний початок.*

***диспозиція** - наказ або розпорядження.*

***договір** - означає домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення прав та обов'язків. Договір — міжнародна угода, укладена між державами у письмовій формі та регульована міжнародним правом, незалежно від того, чи міститься така угода в одному документі, у двох або кількох пов'язаних між собою документах, а також незалежно від його конкретного найменування.*

***договірна держава** означає державу, яка погодилася на обов'язковість для неї договору, незалежно від того, чи набрав чинності договір чи ні.*

***договір на користь третьої сторони** – по аналогії з цивільним правом - згода сторін, відповідно до якої виконання договору може вимагати як особа, що уклала договір, так і третя сторона, на користь якої обумовлено виконання. З моменту вираження третьою стороною наміру скористатися своїм правом, договірні сторони, якщо інше не передбачено законом або договором, не можуть розірвати або змінити укладений договір без згоди третьої сторони. Якщо третя сторона відмовилася від права, наданого їй за договором, особа, що уклала договір, може скористатися цим правом.*

***дотримуватися** - діяти відповідно до чого-небудь, згідно з чим-небудь, існувати в рамках природних або штучних законів, домовленостей, стандартів, критеріїв, тощо.*

***Душа** – енерго-інформаційна, безсмертна сутність людини, пов'язана з її індивідуальністю; Душа людини формує її особистість, будучи змістилищем її потаємних думок і почуттів, а Дух становить її внутрішній стрижень.*

***Дух** - філософське поняття, що позначає зв'язок з першоджерелом Всесвіту; вища здатність людини, завдяки якій можливе самовизначення особистості. Внутрішня, нравствена сила, те, що спонукає до дій, до діяльності, початок, що визначає поведінку, дії. Самовизначення- принцип, згідно з яким кожна спільнота має невід'ємне право на вільне влаштування свого громадського та політичного життя і сама визначає форму свого правління. Цей принцип посилається на Природне право.*

Духовний еталон являє собою досконалу, високонравствений архетип з високим рівнем духовності, інтелекту, із сукупністю чеснот і позитивних людських якостей.

жінка - доросла людина жіночого роду.

Загальна декларація прав людини - перший міжнародний акт про права людини універсального характеру, прийнятий Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 р. Складається з преамбули і 30 статей, в яких, уперше в історії проголошено коло основних громадянських, політичних, соціальних, економічних і культурних прав та свобод людини.

Закон – Законом на землі країни Україна може бути виключно нормативний акт вищого представницького органу влади на землі країни Україна – безпосереднього волевиявлення народу.

засоби забезпечення виконання зобов'язань - сукупність заходів, за допомогою яких учасники договірних відносин впливають один на одного з метою належного виконання передбаченого договором завдання, дотримання визначених меж поведінки під загрозою вчинення кредитором певних дій, які обумовлюють настання негативних наслідків майнового характеру для боржника. Відповідно до ст. 546 ЦКУ до видів забезпечення виконання зобов'язання належать:

1. неустойка; 2. порука; 3. гарантія; 4. завдаток; 5. застава; 6. притримання; 7. право довірчої власності. Інші види забезпечення виконання зобов'язання мають такі спільні риси: а) спрямованість на спонукання боржника виконати забезпечене зобов'язання належним чином під загрозою настання для нього невідгідних наслідків (як правило, майнових); б) всі засоби забезпечення виконання зобов'язань покликані попереджувати негативні наслідки для кредитора, які настають чи можуть виникнути у разі порушення забезпечених зобов'язань боржником; в) майнові наслідки настають виключно у випадку порушення основного зобов'язання. Правочин щодо забезпечення виконання зобов'язання вчиняється у письмовій формі.

зобов'язання в цивільному праві — правовідношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дію (передати майно, виконати роботу, надати послугу, сплатити гроші тощо) або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку.

ізконний народ - такий, що існує з Конів, від самого початку, з незапам'ятних часів, завжди; споконвічний, одвічний.

конвенція (лат. conventio — договір, угода) — різновид міжнародного договору. Конвенція — це угода між суб'єктами міжнародного права, що регулює між ними відносини через створення взаємних прав та обов'язків. Як правило, назву конвенції отримують багатосторонні угоди. Важливо,

що конвенція регулює весь комплекс питань, пов'язаних з відповідною темою.

Конвенція про захист прав людини та основоположних свобод - багатостороння регіональна міжнародна угода, яка визначає основні права людини і встановлює судовий механізм їх захисту. Чинна для мешканців країн-членів Ради Європи, в тому числі України. Конвенція відкрита для підписання у 1950 р. Набрала чинності в 1953 р. Україна ратифікувала Конвенцію 17 липня 1997 р.

Кони Всесвіту - Кон - середина або центр кола, початок, загальнолюдський порядок. Шлях золотої середини, праведний шлях. Потаємні знання, які зберігаються як у природі, всередині нас, так і в навколишньому просторі. Жити по Кону, означає жити по совісті, в любові і гармонії взаємодіяти із Всесвітом.

Конституційно-правовий статус людини в Україні ґрунтується на таких правових принципах:

1. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека - найвища соціальна цінність (ст. 3 Конституції України).
 2. Принцип невідчужуваності та непорушності основних прав і свобод (статті 21, 22, ч. 1 ст. 157 Конституції України).
 3. Принцип безпосередньої дії прав і свобод людини (ч. 3 ст. 8 Конституції України) означає, що права і свободи людини, передбачені Конституцією України, діють незалежно від того, чи конкретизовані вони у відповідних нормативних актах.
 4. Принцип невичерпності прав і свобод людини, передбачених Конституцією України. Існування цього принципу свідчить про те, що в Україні застосовується так звана змішана система формулювання прав і свобод людини, відповідно до якої поєднується письмове закріплення прав і свобод людини із визнанням природних прав (тобто таких, якими людина наділена від народження і які є первинними щодо позитивного права та повинні ним гарантуватися).
 5. Принцип гарантованості прав і свобод людини відповідно до загальновизнаних принципів і норм міжнародного права. Закріплений у законі правовий статус людини є не результатом довільних дій держави — він детермінований у кінцевому рахунку об'єктивними конкретно-історичними соціальними факторами і закономірностями, зокрема суспільним становищем і станом свободи кожної людини. Також він детермінований і суто юридично, зокрема принципами правової держави, вимогами міжнародно-правових актів щодо прав людини.
- конклюдентні дії** (лат. conclusio - роблю висновок) – у цивільному праві той, хто виявляє волю встановити правовідношення, але не у формі усного чи письмового волевиявлення, а своєю поведінкою, щодо якої можна

зробити певний висновок про конкретний намір. У деяких, прямо передбачених законом випадках, мовчання особи породжує юридичні наслідки.

корінні народи - народи, які мешкали з давніх часів на певних землях до приходу туди переселенців з інших місць, народи, які мають свої Літописи, перекази, казки, культуру, власні традиції, свою мову (речь, язык), абетку (Буквицю), археологічні докази, пам'ять Предків і героїзм Предків із захисту землі. Міжнародне право, внутрішнє законодавство, всі свідомі люди вважають злочином геноцид народу, знищення культурних цінностей, спотворення фактів, кордонів, поділ одного народу на різні національності, насильницьку селекцію народу для відбирання права на землі та інші ресурси, які належать народу.

країна - територія, що становить єдність з точки зору традицій, культури, історії, населення тощо. Те саме, що край, батьківщина, вітчизна.

кредитор — людина, яка має підтверджені належними документами майнові та немайнові вимоги до боржника. Сторона в зобов'язанні, яка має право вимагати від другої сторони – боржника виконання обов'язку здійснити певні дії: виконати роботи, передати майно тощо, або утриматися від них

людина (походить від праслав. людь) - живий, наділений інтелектом представник чоловічого або жіночого роду, суб'єкт суспільно-історичної діяльності та культури. Прикметними рисами людини, що визначають її унікальність у Всесвіті, є її свідомість, здатність мислити, безумовна Природня можливість за власною волею здійснювати вільний вибір, здатність творити і створювати шедеври, приймати відповідальність за власні дії; сумління, гідність, нравственність, втілення високих інтелектуальних властивостей.

Міжнародний військовий трибунал – це суд, який ухвалює вироки за злочини проти миру - планування, підготовка, розв'язування та ведення агресивної війни; воєнні злочини - порушення законів і звичаїв війни; злочини проти людства - вбивства, знищення, поневолення, проведення різнопланових дослідів і експериментів над людьми, заслання та інші жорстокі заходи.

міжнародне право - система договірних і звичаєвих норм, загальновизнаних принципів, що являють погоджену волю суб'єктів і регулюють відносини між ними в усіх сферах міжнародного життя, що становлять взаємний інтерес. Джерелами міжнародного права є міжнародні договори, міжнародні правові звичаї, принципи, рішення й резолюції міжнародних організацій, рішення міжнародних судових органів, наукові доктрини.

народ - чоловіки та жінки, хлопчики та дівчатка - люди, які самовизначилися народом на землі країни Україна, які розмовляють своєю рідною мовою, спільно діють в інтересах свого народу. Один з народів – є народ та при самовизначенні має всі права і свободи свого народу. Закон Конституція України у статті 5 стверджує, що носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ, який здійснює владу безпосередньо.

народний трибунал – це суд, створення якого бере свій початок у Стародавньому Римі. Народний трибун - виборна посада в Римі. Патриції - римська знать. Плебеї - римські простолюдини. Народний трибун - посадова особа, яка обиралася з числа плебеїв і покликана була захищати їхні права, використовуючи право вето (від лат. veto - "забороняю") на рішення патриціїв. Народні збори - вищий державний орган. До їхніх повноважень входило ухвалення законів, рішень про війну і мир, обрання посадових осіб. У сучасності - громадська ініціатива, що займається збором інформації про злочини, вчинені режимом. Народний трибунал займається підготовкою матеріалів для міжнародного співтовариства і майбутнього судового процесу, проводить незалежне розслідування, збирає речові докази, показання свідків та інші докази, які дають змогу пред'явити обвинувачення особам винним у скоєнні злочинів. Сприяє в затриманні осіб підозрюваних або винних у скоєнні злочинів і передачі їх до відповідних слідчих органів. Визначає ступінь винуватості службових і посадових осіб, які обіймали державні посади, вчиняли або сприяли у вчиненні злочинів.

нація - спільність людей, об'єднаних, незалежно від їхнього етнічного походження, політичними інтересами, усвідомленням своєї спільності на певній території (землі) з певною державною організацією (суверенітетом), єдиним громадянством, юридичними правами та обов'язками. Цій спільності характерна низка специфічних, притаманних саме їй ознак, а її члени виявляють почуття солідарності між собою. Важливі ознаки нації: особливий менталітет, характер, історична пам'ять, міфологія, духовні та політичні традиції, мова.

особистість - конкретна людина з погляду її культури, особливостей характеру, поведінки і т. ін.; індивідуальність, особистість —зумовлена система психічних якостей індивіда, котра визначається залученістю людини до певних суспільних, культурних, історичних відносин. Поняття «особистість» визначає суспільну сутність людини, пов'язану із засвоєнням різноманітного виробничого і духовного досвіду суспільства. У середньовічній філософії особистість розумілася як сутність Бога. Людина як особистість, може затвердити себе лише шляхом вільного волевиявлення, за допомогою волі, яка долає і

обмеженість життя людини, і соціальні перегородки, ніби зсередини людини. Показниками особистості є такі фактори - теплоতা, кмітливість (інтелект), емоційна стійкість, домінування, жвавість, розвідомлення правил (відповідальність), соціальна сміливість, чутливість, пильність, абстрактність (образність), приватність, відкритість до змін, самостійність. Отже, особистістю можна назвати людину, яка досягла такого рівня соціального розвитку і самосвідомості, який дозволяє їй знаходити і обирати серед цінностей культури особистісні смисли, самостійно виконувати відповідну перетворювальну діяльність, свідомо і відповідально здійснювати саморегуляцію діяльності й поведінки. Атрибути особистості: воля, свобода, розум, почуття. Особистість характеризують такі ознаки: розумність (визначає рівень інтелектуального розвитку); відповідальність (рівень розвитку почуття відповідальності, уміння керувати своєю поведінкою, аналізувати свої вчинки і відповідати за них); свобода (здатність до автономної діяльності, прийняття самостійних рішень); особиста гідність (визначається рівнем вихованості, самооцінки); індивідуальність (несхожість на інших).

повнота інформації означає, що її достатньо для розуміння ситуації, результатів і наслідків при ухваленні рішення. Неповнота інформації може бути причиною помилкової оцінки ситуації та неправильного вибору дій, а в результаті призвести до серйозної поразки, економічних збитків, марних витрат часу тощо. Інформація вважається повною, якщо людина, яка ухвалює рішення, може впевнено розв'язати проблему, без шкоди для свого благополуччя надалі, використовуючи цю інформацію.

право - поняття юриспруденції, один з видів регуляторів суспільних відносин; система загальнообов'язкових, формально-визначених, у встановленому порядку гарантованих державою правил поведінки, які регулюють суспільні відносини.

правовий статус людини (від лат. "status" - положення, стан) - юридично закріплене становище людини в суспільстві, відповідно до якого людина будучи суб'єктом права вступає у правовідносини, координує свою діяльність і поведінку в суспільстві. Це сукупність суб'єктивних прав і законних інтересів суб'єктів права. Правовий статус людини – це сукупність прав, законних інтересів, гарантії їх реалізації, що закріплені у законодавстві і характеризують людину - суб'єкта права. У правовому статусі ми можемо виділити соціально-політичний, економічний, ідеологічний, юридичний, психологічний, вольовий, моральний зміст. Усі вони, є гранями прояву правового статусу людини, його сутності. Водночас ця категорія об'єднує складний комплекс різноманітних соціальних зв'язків, інтересів, відносин.

правосуб'єктність - включає правоздатність, дієздатність і деліктоздатність особистості. Загальна конституційна правоздатність означає здатність мати конституційні права та обов'язки, виникає з моменту народження і визнається за усіма людьми незалежно від їхнього віку, статі, легальності народження, стану здоров'я, соціального стану, національності, ставлення до політики і релігії, моральності їхньої поведінки та інших ознак. Конституційна дієздатність - це здатність людини і громадянина своїми діями набувати для себе конституційних прав та свобод і самостійно їх здійснювати. Обсяг конституційної дієздатності визначається Конституцією України і не може бути обмежений.

Права і свободи людини і громадянина – це правові можливості (надбання), необхідні для існування і розвитку особистості, які визнаються невід'ємними, мають бути загальними і рівними для кожного, забезпечуватись і захищатись державою в обсязі міжнародних стандартів. Складовими правосуб'єктності є :

правоздатність – це визначена державою загальна (абстрактна) можливість мати передбачені законом суб'єктивні права і юридичні обов'язки, здатність бути їх носієм. Це не є фактична здатність реалізовувати права і обов'язки на практиці, це - принципова потенційна здатність суб'єкта мати їх;

дієздатність - здатність своїми власними діями набувати права і обов'язки, самостійно реалізовувати їх. Дієздатність передбачає здатність розпоряджатись правами та виконувати обов'язки. Іншими словами, це можливість реалізовувати правоздатність;

деліктоздатність – здатність нести юридичну відповідальність за шкоду, заподіяну її протиправними діями.

права людини - це її правові можливості. Права і свободи людини визнаються в певному розумінні Природними. Права і свободи людини окреслюють певну сферу автономного існування індивіда, його життєдіяльності як члена суспільства. Тому права і свободи людини є органічною складовою, юридичною частиною особистості як соціальної характеристики людини, входять до її структури. Конституційні принципи правового статусу людини являють собою основоположні засади та ідеї, відповідно до яких здійснюється правове регулювання відносин між людиною та державою. Відповідно до Конституції України конституційними принципами правового статусу людини є наступні: - усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними. Права і свободи людини, закріплені Конституцією, не є вичерпними. Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані. При прийнятті нових законів

або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод. Кожна людина має право на вільний розвиток своєї особистості, якщо при цьому не порушуються права і свободи інших людей, та має обов'язки тільки перед тим суспільством, в якому забезпечується вільний і всебічний розвиток її особистості.

Предки - давні попередники людини в її Роді (прабатьки) або її співвітчизники з минулих поколінь у слов'ян і багатьох інших народів.

презумпція (лат. praesumptio) - припущення, яке без доказів вважається істинним доти, доки його неправдивість не буде безперечно доведено.

Презумпція є не достовірним фактом, а є фактом, який передбачається з великою ймовірністю.

Природні (особисті) права людини - це безумовні права, що належать людині від народження, необмежені нічим і ніким. Вони першочергові, а всі інші - похідні від них. Ці права в жодному разі не залежать від системи управління / держави або ступеня її демократичності.

республіка (від лат. res publica — справа громади) — форма державного правління, за якої верховна влада у державі (суверенітет) належить народу, а верховні органи державної влади обираються на певний термін, зокресленими Законом повноваженнями; існує поділ влади на гілки: законодавчу, виконавчу, судову. Республіка – державна форма, яка історично характеризувалася колективним (колегіальним) верховним правлінням. Республіка визнається однією з двох історичних і водночас сучасних на сьогодні форм державного правління (друга – монархія).

Рід (Род) - низка поколінь, що походять від одного Предка, а також взагалі покоління, об'єднання споріднених родин.

самосвідомлення (самосвідомість) – відображувана свідомість, за допомогою якої особистість конкретно усвідомлює себе у своїх власних розумових діях і станах, усвідомлення особистістю самої себе.

самовизначення - це процес свідомого вибору і визначення людиною власних цінностей, можливостей, потреб, критеріїв, способів і норм поведінки. Принципи за якими людина оцінює себе і свої досягнення.

система - сукупність компонентів (елементів, підсистем), що утворюють єдине ціле, діяльність якої визначається цільовою функцією.

Сукупність зв'язків підсистем утворюють структуру системи. Система володіє поведінкою, яка визначається цільовою функцією системи та її внутрішнім станом. Керована система - це організація, яка має властивість змінювати свою поведінку, переходити в різні стани під впливом різноманітних управлінських дій і має кінцеву мету, для якої створюється. У керованих системах завжди є орган, який здійснює функції управління, тобто суб'єкт управління (керівна підсистема), і об'єкт управління (керована підсистема).

статус - становище того чи іншого суб'єкта в правовій реальності, що відображається у його взаєминах з суспільством і державою; сукупність прав і обов'язків. В залежності від суб'єкта, його правовий статус наповнюється тими чи іншими елементами, розглядання правового статусу суб'єктів права через їх правосуб'єктивність. Правовий статус виступає найважливішим способом ефективного задоволення потреб та інтересів кожної людини.

Суспільний Договір - науково - практичний коментар до ст. 8 Закону Конституції України (<https://coollib.com/b/340418/read>) стверджує: Лише доктрина Природничого права є джерелом розуміння того, що права людини та основоположні свободи – це не надані державою своїм громадянам права через створені нею норми права, що містяться в законах держави, це - Природні права, які притаманні людині від Природи та належать їй як творінню Природи, а не як члену суспільства, і тому є невідчужуваними; а також джерело розуміння того, що права людини є Природним правом, а тому є невідчужуваним; та розуміння того, що конституція - це не "основний закон держави", а Суспільний Договір у вигляді засадничого акта, що становить єдино можливу легітимність самої держави як наслідок установчої влади народу.

територія (лат. *territorium* — область, територія; від *terra* — земля) — регіон, обмежена частина земної поверхні в природних, державних, адміністративних або умовних межах: визначається протяжністю, як специфічним видом «просторового» ресурсу, площею, географічним розташуванням, природними умовами, господарською освоєністю.

Територія є об'єктом конкретної діяльності. Територія населеного пункту — сукупність земельних ділянок, які використовуються для розміщення об'єктів загального користування: парків, скверів, бульварів, вулиць, провулків, узвозів, проїздів, шляхів, площ, майданів, набережних, прибудинкових територій, пляжів, кладовищ, рекреаційних, оздоровчих, навчальних, спортивних, історико-культурних об'єктів, об'єктів промисловості, комунально-складських та інших об'єктів у межах населеного пункту.

територія держави — обмежена кордонами частина землі з її надрами, атмосферним повітрям, водними та іншими природними ресурсами, природні ресурси всієї території країни включаючи континентальний шельф та виключну (морську) зону, що знаходиться під суверенітетом певної держави.

фіктивне управління - розглядається як спосіб вчинення певних злочинів (зокрема, шахрайства, підробок, фальсифікації тощо.)

фіктивний документ - це вигаданий документ, виготовлений за зразками справжніх документів. Ознаки фіктивності: зареєстровано,

сформовано (перереєстровано) на недійсні та підроблені документи.
фікція (від лат. fictio) - вигадка, те, що не відповідає дійсності, і не збігається з реальними явищами та процесами, що має значну відмінність від оригіналу та оригінальної інформації.

фонд - некомерційна організація, заснована громадянами та (або) юридичними особами на основі добровільних майнових внесків.

цивільне право — галузь права, яка охоплює норми права, що регулюють майнові та особисті немайнові правові суспільні відносини між рівноправними суб'єктами права — фізичними та юридичними особами, територіальними громадами, державами та іншими суб'єктами публічного права. Предметом цивільного права є майнові та особисті немайнові відносини, засновані на юридичній рівності, вільному вираженню волі, майновій самостійності їх учасників.

честь - це внутрішній стан людини та її вчинки, які не допускають приниження людиною своєї гідності та гідності інших людей. Честь - це внутрішня високоусвідомлена гідність людини, звитяга, чесність, незалежність Душі та чиста совість.

чоловік - доросла людина чоловічого роду.

юридична фікція (юридична абстракція) - прийом юридичної техніки, який для цілей правового регулювання визнає дійсними ті юридичні факти, які відсутні в реальному житті, і навпаки.

юрисдикція (лат. jurisdictio) - межі компетенції того чи іншого суду або іншого органу державної влади.

Розділ II

Міжнародне право. Договори.

Конвенція про захист прав людини і основних свобод (СЕД № 005)
<https://www.coe.int/ru/web/conventions/full-list>

https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text (Перша редакція на сайті ВРУ від 01.01.1990 року)

Конвенція про захист прав людини і основних свобод наголошує:
Уряди, які підписали цю Конвенцію, будучи членами Ради

Європи,

Беручи до уваги Загальну декларацію прав людини (995_015),
проголошену Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних
Націй 10 грудня 1948 року,

враховуючи, що ця Декларація (995_015) має на меті забезпечити загальне і ефективне визнання і дотримання прав, які в ній проголошені,
враховуючи, що метою Ради Європи є досягнення більшого єднання між її членами і що одним із методів, за допомогою якого ця мета має

бути досягнута, є дотримання і подальше здійснення прав і основних свобод людини,

знову підтверджуючи свою глибоку віру в ті основні свободи, які складають підвалини справедливості і миру в усьому світі і які найкращим чином здійснюються, з одного боку, завдяки дійовій політичній демократії, а з іншого боку, завдяки загальному розумінню і дотриманню прав людини, від яких вони залежать,

сповнені рішучості як уряди європейських країн, що дотримуються єдиних думок і мають спільну спадщину в політичних традиціях, ідеалах, свободі і верховенстві права, зробити перші кроки для забезпечення колективного здійснення деяких із прав, проголошених в Загальній декларації (995_015), погодилися про таке:

Стаття 1

Високі Договірні Сторони гарантують кожній людині, яка знаходиться в межах їхньої юрисдикції, права і свободи, визначені в розділі I цієї Конвенції.

Стаття 60

Ніщо в цій Конвенції не може тлумачитись як таке, що обмежує або порушує будь-які права і основні свободи людини, які можуть гарантуватися законами будь-якої Високої Договірної Сторони або будь-якою іншою угодою, в якій вона бере участь.

Спираючись на **Загальну Декларацію прав людини**, в статті 6 якої сказано –

Стаття 6 Кожна людина, де б вона не перебувала, має право на визнання її правосуб'єктності.

Враховуючи статтю 16 **Міжнародного пакту про громадянські і політичні права**, в якій наголошується наступне:

Кожна людина, де б вона не перебувала, має право на визнання її правосуб'єктності.

Беручи за основу **Загальну Декларацію прав народів 1976 року (Алжирську Декларацію прав народів)** Документ 995_758, поточна редакція – **Прийняття від 04.07.1976.**

Яка визначає права всіх народів та наголошує наступне -

Ми живемо в часи великих надій, але також і глибоких занепокоєнь: часи конфліктів та протиріч, часи, коли визвольна боротьба підняла народи світу проти національних та міжнародних структур імперіалізму і привела до повалення колоніальних систем,

часи боротьби та перемог, коли націями у їхніх стосунках одна з одною та всередині кожної з них опановують нові ідеали справедливості, часи, коли резолюції Генеральної асамблеї ООН, Загальна декларація прав людини, Хартія економічних прав та обов'язків держав, відобразили прагнення до нового міжнародного політичного та економічного порядку.

Але це також часи незаконних поневірянь та поразок, коли нові форми імперіалізму з'являються для пригнічення та придушення народів. Імперіалізм усіма віроломними і грубими засобами за участю урядів, встановлених ним самим, продовжує панувати над частиною світу.

Шляхом прямого або непрямого втручання, вдаючись до різних методів, багатонаціональних підприємств, використовуючи місцевих сурумпованих політиків, використовуючи допомогу військових режимів, встановлених на поліцейських репресіях, тортурах і фізичному винищенні опозиціонерів, озброївшись цілим арсеналом практичних засобів, ім'я якому – неоколоніалізм, імперіалізм поширює свій вплив на багато народів.

Усвідомлюючи прагнення нашої епохи, ми зібралися в Алжирі для того, щоб проголосити, що всі народи світу мають рівне право на свободу, право звільнитися від будь-якого іноземного втручання і мати уряд, обраний ним самим, право, якщо вони поневолені, боротися за своє звільнення, право користуватись у своїй боротьбі допомогою з боку інших народів.

Переконані в тому, що справжня повага до прав людини передбачає повагу до прав народів, ми прийняли Загальну декларацію прав народів.

Нехай усі ті, хто в усьому світі веде боротьбу, часто зі зброєю в руках, за визволення всіх народів, знайдуть у цій Декларації впевненість у законності їхньої боротьби.

Розділ 1.

Право на існування.

Стаття 1. Будь-який народ має право на існування.

Стаття 2. Кожен народ має право на повагу до його національної та культурної самобутності.

Стаття 3. Кожен народ має право на збереження власності на свою територію та на повернення туди у разі вигнання.

Стаття 4. Ніхто не може стати, в силу своєї національної та культурної незалежності, об'єктом знищення, тортур, переслідування, заслання,

вигнання, або бути поставлений в умови життя, що підривають
самобутність чи цілісність народу, якому він належить.

Розділ 2.

Право на політичне самовизначення.

Стаття 5. Кожен народ має непорушне та невід'ємне право на
самовизначення. Він визначає цілком вільно свій політичний статус, без
будь-якого зовнішнього іноземного втручання.

Стаття 6. Кожен народ має право звільнитися від будь-якого прямого
чи не прямого колоніального чи іноземного панування та від будь-якого
фашистського режиму.

Стаття 7. Кожен народ має право на демократичний режим, який
представляє всіх громадян, без різниці раси, статі, вірування або кольору
шкіри і здатний забезпечити дійсне дотримання прав людини та
фундаментальних демократичних свобод для всіх.

Розділ 3.

Економічні права народів.

Стаття 8. Кожен народ має виняткове право на свої національні
багатства та ресурси. Він має право отримати їх назад, якщо вони були
вкрадені, так само як і бути відшкодованим за несправедливо завдані
збитки.

Стаття 9. Кожен народ має право брати участь у науково-технічному
прогресі, який становить загальне надбання людства.

Стаття 10. Кожен народ має право на те, щоб його праця була
справедливо оцінена і міжнародні обміни відбувалися на рівних і
справедливих умовах.

Стаття 11. Кожен народ має право вибору соціально-економічної
системи та продовжувати свій власний шлях економічного розвитку
абсолютно вільно та без зовнішнього втручання.

Стаття 12. Економічні права, викладені вище, повинні здійснюватися у
духу солідарності між народами світу, враховуючи їх взаємні інтереси.

Розділ 4.

Право на культуру.

Стаття 13. Кожен народ має право говорити своєю мовою, зберігати та
вивчати свою культуру, сприяючи таким чином збагаченню культури
людства.

Стаття 14. Кожен народ має право на цінності мистецтва, історії,
культури.

Стаття 15. Кожен народ має право не допускати нав'язування собі культури, яку вважає за чужу для себе.

Розділ 5.

Право на довкілля та загальні ресурси.

Стаття 16. Кожен народ має право на збереження, захист та покращення свого навколишнього середовища.

Стаття 17. Кожен народ має право на використання загального надбання людства, яким є відкрите море, дно морів, космічний простір.

Стаття 18. Враховуючи всі попередні права, кожен народ повинен зважати на необхідність координувати вимоги свого економічного розвитку з вимогами солідарності між народами світу.

Розділ 6.

Права меншин.

Стаття 19. Коли якийсь народ становить усередині якоїсь держави меншість, то він має право на повагу до його самобутності, традицій, рідної мови та культурного надбання.

Стаття 20. Члени меншин повинні користуватися без дискримінації тими самими правами, що й інші громадяни цієї держави і мають брати участь у громадському житті на рівних правах з ними.

Стаття 21. Здійснення цих прав має відбуватися з дотриманням законних прав спільноти в цілому, і не повинно допускати будь-яких заходів на територіальну цілісність та політичну єдність держави, за умови, що вона діє згідно з принципами, викладеними в цій Декларації.

Розділ 7.

Гарантії та санкції.

Стаття 22. Будь-яке ухилення від диспозицій цієї Декларації є порушенням зобов'язань щодо всього світового співтовариства.

Стаття 23. Будь-які збитки, завдані внаслідок порушення цієї Декларації, мають бути повністю відшкодовані тим, хто їх вчинив.

Стаття 24. Будь-яке збагачення за рахунок народу та порушення диспозицій цієї Декларації повинно мати наслідком повернення йому втраченого прибутку. Те саме стосується всіх надприбутків, отриманих в результаті інвестицій іноземного походження.

Стаття 25. Будь-які нерівноправні договори, угоди або контракти, укладені всупереч основним правам народів, не мають сили.

Стаття 26. Надмірні та нестерпні для народів зовнішньоекономічні та фінансові збори підлягають скасуванню.

Стаття 27. Найбільш грубі порушення основних прав народів, зокрема ~~права~~ на існування, є міжнародними злочинами, що тягнуть за собою ~~індивідуальну~~ відповідальність їх авторів.

Стаття 28. Будь-який народ, основні права якого грубо зневажаються, ~~має~~ право змусити їх визнати, зокрема, шляхом політичної чи профспілкової боротьби, і навіть, в крайньому випадку, вдавшись до сили.

Стаття 29. Визвольні рухи повинні мати доступ до міжнародних ~~організацій~~, а їхні бійці мають право на захист згідно з гуманітарним ~~правом~~ періоду воєнних дій.

Стаття 30. Відновлення основних прав будь-якого народу, які зазнали ~~грубого~~ порушення, є обов'язком усіх членів міжнародного співтовариства.

Враховуючи **Конвенцію про корінні народи і народи, що ведуть ~~кочовий~~ спосіб життя в незалежних країнах**

Прийнята 27 червня 1989 року Генеральною конференцією ~~Міжнародної організації праці~~ на її сімдесят шостій сесії

Зважаючи на **Декларацію Про права корінних народів**, в якій ~~стверджено~~ наступне:

підтверджуючи, що корінні народи рівні з усіма іншими народами, і ~~одночасно~~ визнаючи право всіх народів відрізнитись один від одного, ~~вважати~~ себе відмінними від інших та користуватись повагою у такій своїй ~~владі~~,

підтверджуючи також, що всі народи вносять вклад у ~~розноманітність~~ та багатство цивілізацій і культур, які є загальною ~~спадщиною~~ людства,

визнаючи, зокрема, право сімей і общин корінних народів на ~~збереження~~ спільної відповідальності за виховання, навчання, освіту та ~~добробут~~ їхніх дітей, сумісне з правами дитини,

визнаючи, що Статут Організації Об'єднаних Націй, Міжнародний ~~пакт~~ про економічні, соціальні і культурні права та Міжнародний пакт про ~~грамадянські~~ та політичні права, а також Віденська декларація і Програма ~~дій~~ підтверджують основоположне значення права на самовизначення всіх ~~народів~~, з огляду на яке вони вільно встановлюють свій політичний статус ~~вільно~~ здійснюють свій економічний, соціальний і культурний розвиток,

пам'ятаючи про те, що ніщо в цій Декларації не може бути ~~використане~~ для відмови будь-якому народу в його праві на ~~самовизначення~~, яке здійснюється відповідно до міжнародного права,

визнаючи і підтверджуючи, що представники корінних народів мають ~~право~~ без будь-якої дискримінації користуватись всіма правами людини, ~~визнаними~~ в міжнародному праві, і що корінні народи володіють

колективними правами, які абсолютно необхідні для їхнього існування, добробуту і всебічного розвитку як народів,
урочисто проголошує нижчевикладену Декларацію Організації Об'єднаних Націй про права корінних народів:

Стаття 1

Корінні народи мають право, колективно та індивідуально, на повне здійснення всіма правами людини і основоположними свободами, визначеними у Статуті Організації Об'єднаних Націй, Загальній декларації прав людини та в нормах міжнародного права, які стосуються прав людини.

Стаття 3

Корінні народи мають право на самовизначення.

Стаття 7

1. Представники корінних народів мають право на життя, фізичну та психічну недоторканність, свободу та особисту безпеку.
2. Корінні народи мають колективне право на життя в умовах свободи, миру та безпеки як самобутні народи.

Стаття 8

1. Корінні народи та їх представники мають право не зазнавати примусової асиміляції або впливу з метою знищення їхньої культури.

Стаття 10

Корінні народи не підлягають примусовому переміщенню зі своїх земель або територій. Жодне переміщення не здійснюється без вільної, попередньої та усвідомленої згоди відповідних корінних народів та здійснюється після укладення угоди, яка передбачає справедливу та чесну компенсацію.

Стаття 13

Корінні народи мають право відроджувати, використовувати, розвивати та передавати майбутнім поколінням свою історію, мови, традиції усної творчості, філософію, писемність та літературу, а також давати свої власні назви та імена общинам, місцям та особам та зберігати їх.

Стаття 15

Корінні народи мають право на гідність та різноманітність їхньої культури, традицій, історії та прагнень, які мають належним чином відповідати у сфері освіти та суспільної інформації.

Стаття 17

Представники корінних народів та корінні народи мають право повною мірою здійснювати всі права, встановлені відповідно до чинного міжнародного та національного трудового права.

Стаття 21

1. Корінні народи мають право без дискримінації на покращення соціально-економічних умов їх життя, включаючи, зокрема, такі сфери як освіта, зайнятість, професійно-технічна підготовка та перепідготовка, забезпечення житлом, покращення санітарних умов, охорона здоров'я та соціальне забезпечення.

Стаття 23

Корінні народи мають право визначати пріоритети та розробляти стратегії з метою здійснення свого права на розвиток.

Стаття 29

Корінні народи мають право на збереження та охорону навколишнього середовища та родючості їхніх земель або територій та ресурсів.

Стаття 30

Військова діяльність на землях або територіях корінних народів не проводиться...

Стаття 32

Корінні народи мають право визначати пріоритети та розробляти стратегії освоєння або використання своїх земель чи територій та інших ресурсів.

Стаття 34

Корінні народи мають право на заохочення, розвиток та збереження своїх інституційних структур та своїх особливих звичаїв, духовності, традицій, процедур, практики і, у тих випадках, коли вони існують, правових систем або звичаїв, відповідно до міжнародних стандартів у сфері прав людини.

Стаття 39

Корінні народи мають право на доступ до фінансової та технічної допомоги зі сторони держав та шляхом міжнародної співпраці з метою здійснення прав, які містяться в цій Декларації.

Стаття 44

Всі права і свободи, визнані цією Декларацією, рівною мірою гарантуються чоловікам та жінкам, які є представниками корінних народів.

Стаття 45

Ніщо в цій Декларації не може бути витлумачене як таке, що обмежує або припиняє права, якими володіють на сьогодні або які мають набути в майбутньому корінні народи.

Стаття 46

1. Ніщо в цій Декларації не може бути витлумачене як таке, що допускає будь-яке право будь-якої держави, народу, групи осіб або окремої особи займатись будь-якою діяльністю або вчиняти будь-які дії з порушенням Статуту Організації Об'єднаних Націй або розглядатись як така, що санкціонує чи заохочує до будь-якої дії, яка вела б до роз'єднання або до часткового чи повного порушення територіальної цілісності та політичної єдності суверенних та незалежних держав.

2. При здійсненні прав, проголошених у цій Декларації, враховуються права людини та основні свободи всіх. На здійснення прав, які викладені у цій Декларації, поширюються лише такі обмеження, які визначаються законом, і відповідно до міжнародних обов'язків у сфері прав людини.

3. Положення, які викладені в цій Декларації, тлумачаться відповідно до принципів справедливості, демократії, дотримання прав людини, рівності, недискримінації, ефективного управління та доброчесності.

Зміст вищевказаного законодавства є безпосереднім, неспростовним підтвердженням беззаперечного, юридично обгрунтованого факту, який вказує на те, що за міжнародними нормами права корінний народ країни Україна є титульною нацією. Зважаючи на те, що корінні народи є нащадками тих, хто населяв землі країни Україна споконвіку, та є титульною нацією

Проголошуємо:

титульна нація для держави, в якій народ країни Україна використовує єдину знакову систему титульної нації на офіційному рівні: мову, культуру, звичаї, стереотипи, систему цінностей тощо, є найвищою цінністю, головним джерелом влади і визначальником соціо-політичної системи в ній.

Розділ III

Правове визначення народу країни Україна

Згідно верховенства права та внутрішнього законодавства України, зважаючи на визначення в міжнародному праві, у п. 2 ч. 2 Декларації та Програми дій Всесвітньої конференції з прав людини, яка відбулася під егідою ООН у Відні 1993 р. наголошується -

«Права людини та основні свободи є невід'ємним правом кожної людини, даним їй від народження»

Враховуючи Декларацію про Державний Суверенітет України (Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1990, N 31, ст.429) в якій наголошується:

Верховна Рада Української РСР, виражаючи волю народу України, прагнучи створити демократичне суспільство виходячи з потреб всебічного забезпечення прав і свобод людини, шануючи національні права всіх народів, дбаючи про розвиток народу України, визнаючи необхідність побудови правової держави, маючи на меті утвердити суверенітет і самоврядування народу України,

ПРОГОЛОШУЄ

державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Народ України є єдиним джерелом державної влади в Республіці.

Народ України має виключне право на володіння, користування і розпорядження національним багатством України.

Земля, її надра, повітряний простір, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території Української РСР, природні ресурси її континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони, весь економічний і науково-технічний потенціал, що створений на території України, є власністю її народу, матеріальною основою суверенітету Республіки і використовуються з метою забезпечення матеріальних і духовних потреб її громадян.

Українська РСР має право на свою частку в загальносоюзному багатстві, зокрема в загальносоюзних алмазному та валютному фондах і валютному запасі, яка створена завдяки зусиллям народу Республіки.

Українська РСР визнає перевагу загальнонародських цінностей над класовими, пріоритет загальнонародських норм міжнародного права перед нормами внутрішньодержавного права.

Декларація є основою для нової Конституції, законів України і визначає позиції Республіки при укладанні міжнародних угод.

Зважаючи на Рішення Конституційного Суду щодо офіційного тлумачення частини п'ятої статті 94 та статті 160 Конституції України (справа про набуття чинності Конституцією України) м. Київ Справа № 18/183-97 3 жовтня 1997 року № 4-зп
На основі викладеного і керуючись статтями 147 та 150 Конституції України (254к/96-ВР), статтями 63, 67 та 69 Закону України "Про Конституційний Суд України" (422/96-ВР),

Конституційний Суд України вирішив:

2. За статтею 160 Конституції України Конституція України набула чинності в день її прийняття Верховною Радою України - 28 червня 1996 року.

Моментом набуття чинності Конституцією України є момент опрацювання результатів голосування за проектом Конституції України в цілому на пленарному засіданні Верховної Ради України.

4. Рішення Конституційного Суду України є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскарженим.

Приймаючи до уваги статтю 3 Конституції України та науково-практичний коментар до неї, в якому сказано :

Стаття 3. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Отже, «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю». Наведене положення стисло відтворює зміст концептуальних засад преамбули Загальної декларації прав людини, чим власне і має обумовлюватись відповідність приписів Конституції України міжнародним стандартам прав людини. Серед цих засад слід відзначити, зокрема, «віру в основні права людини, в гідність і цінність людської особистості», а також «визнання гідності, притаманної всім членам людської сім'ї, та рівних і невід'ємних прав». Наведені постулати відображені й у преамбулах Міжнародного пакту про громадянські і політичні права та Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права.

Принципово важливим є визнання людини найвищою соціальною цінністю: адже це означає, що людина є цінністю не тільки сама для себе, а й для всього суспільства, для соціуму. Причому оскільки ця цінність найвища, то жодне інше явище не може поцінюватись суспільством вище, аніж людина, не може, такби мовити, перевершити її цінність. Усі

інші соціальні цінності мають бути підпорядковані, субординовані цінності людини.

Враховуючи статтю 5 Конституції України та Рішення Конституційного Суду України до неї, в якому стверджується:

Стаття 5. Україна є республікою. Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо...

Конституційний Суд України вирішив:

1. Положення частини другої статті 5 Конституції України (254к/96-ВР) носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ" треба розуміти так, що в Україні вся влада належить народові. Влада народу є первинною, єдиною і невідчужуваною та здійснюється народом шляхом вільного волевиявлення через вибори, референдум, інші форми безпосередньої демократії... Результати народного волевиявлення у визначених Конституцією (254к/96-ВР) та законами України формах безпосередньої демократії є обов'язковими.

Беручи до уваги Статтю 8 Конституції України

В Україні визнається і діє принцип верховенства права.

Зважаючи на Статтю 9 Конституції України

Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України.

Укладення міжнародних договорів, які суперечать Конституції України, можливе лише після внесення відповідних змін до Конституції України.

Враховуючи Статтю 13 Конституції України

Земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами власності народу...

Власність зобов'язує. Власність не повинна використовуватися на шкоду людині і суспільству.

Зважаючи на статтю 14 Конституції України

Земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави.

Право власності на землю гарантується. Це право набувається і реалізується виключно відповідно до закону.

Спираючись на статтю 21 Конституції України та науково-практичний коментар до неї, в якому визначається наступне:

Усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними.

Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними. Невідчужуваність прав і свобод людини - це їх внутрішня, іманентна, «немінуча» притаманність людині, їх невід'ємність від неї. Ця властивість прав і свобод полягає в тому, що можливості людини, які в них відображаються, є неодмінною, закономірною приналежністю кожної людської істоти. Вони притаманні людині як такій та «набувають чинності» з моменту її народження. Тому права людини - у їх виникненні та існуванні - не потребують дозволу, схвалення з боку будь-кого, у тому числі й з боку держави. Вони лише можуть бути визнані юридичним законом (державою) задля їх гарантування. Жодна людина не може бути позбавлена таких можливостей: без них вона - незалежно від місця, часу й умов її існування - не зможе сформувані, розвинути, проявити себе саме як особистість. Оскільки ніхто не дарує людині її прав та свобод - ані держава, ані якесь інше об'єднання, угруповання, ані та чи інша особа, то й відібрати, позбавити їх людину не може ніхто. Більш того, сама людина не може від них відмовитися.

Враховуючи Статтю 22 Конституції України та науково практичний коментар до неї доходимо висновку:

Права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними. Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані. При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними. Наведений припис фіксує «відкритість» переліку конституційних прав і свобод людини, свідчить про те, що вони не вичерпуються лише тими правами, які закріплені у Конституції. Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані.

Гарантування прав і свобод — це застосування їх гарантій. Поняття таких гарантій роз'яснювалось у коментарі до ч. 2 ст. 3 Конституції. Скасування конституційних прав і свобод, це їх юридична або фактична ліквідація, цілковите знищення. Скасування конституційних прав і свобод становить найгірший різновид їх порушення. Окрема заборона щодо скасування саме конституційних прав та свобод людини (і громадянина) прямо передбачена у ч. 1 ст. 157 Конституції. При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод. У цьому приписі Конституція вперше торкається проблеми обмеження прав і свобод людини. Адже таке обмеження є не чим іншим, як звуженням змісту та обсягу прав і свобод.

Спираючись на власну свідому волю, керуючись Конами Всесвіту, враховуючи верховенство права, чоловіки та жінки, котрі споконвічно живуть на власній землі, самовизначилися народом країни Україна.

Розділ IV

Волевиявлення чоловіків та жінок, які самовизначилися народом країни Україна

Чоловіки та жінки, які самовизначилися народом країни Україна, котрий споконвічно живе на власній землі своїх Предків, є титульною нацією та ізконним, корінним народом.

Корінний народ країни Україна – люди, які є живонародженими на власній землі своїх Предків, реально існуючі люди з Душею, чоловіки та жінки, які самовизначилися народом країни Україна, мають від народження безумовні права та свободи та наділені свідомою волею, сумлінням, розумом, гідністю, честю, справедливістю, відповідальністю, дієздатністю.

Між людиною та Богом відсутні посередники.

Люди - чоловіки та жінки, хлопчики та дівчатка, народжені на землі в людському тілі із плоті, кісток та крові, живі Душі, реально існуючі, з міцним Духом, сповнені гідності і волі, свідомі та дієздатні, з повними правами і свободами від народження - власники / володільці своєї інтелектуальної власності: наукових досліджень, досягнень, розробок, винахідів, знахідок тощо, своєї землі, її надр, атмосферного повітря, водних та інших природних ресурсів, природних ресурсів всієї території країни Україна включаючи континентальний шельф та виключну (морську) економічну зону. Все навколишнє середовище, без виключення, що знаходиться в межах території країни Україна належить чоловікам та жінкам, хлопчикам та дівчаткам – народу країни Україна, єдиному джерелу влади та суб'єкту міжнародного публічного права.

Люди - чоловіки та жінки, хлопчики та дівчатка, є народом країни Україна!

Чоловіки та жінки, хлопчики та дівчатка є ізконним, споконвічним, корінним народом, титульною нацією на власній землі своїх Предків, на землі країни Україна. Народ країни Україна являється основним кредитором, єдиним джерелом влади, суб'єктом міжнародного публічного права та власником / володільцем своєї інтелектуальної власності: наукових досліджень, досягнень, розробок, винахідів, знахідок тощо, своєї землі, її надр, атмосферного повітря, водних та інших природних ресурсів, природних ресурсів всієї території країни Україна

включаючи континентальний шельф та виключну (морську) економічну зону!

Чоловіки та жінки - народ, мають повновласні права та є єдиним джерелом влади на землі країни Україна, землі своїх Предків!

Чоловіки та жінки – народ країни Україна, є прямою безпосередньою владою на своїй землі!

Чоловіки та жінки – народ країни Україна, діють за власною волею, свідомо, відповідально, по правді, з притаманним людині сумлінням, гідно та чесно, в дусі братерства!

Згідно з Природнім правом, кожна людина є власником / володільцем землі, майна, всіх без виключення ресурсів та надр своєї землі. Кожна людина від народження має право на свою частку забезпечення необхідними ресурсами, державними іменними сертифікатами (від народження та / або за правом правонаступництва), цінними паперами та золотом, яке єдине є грошовим забезпеченням для зручності обміну та накопичення статку.

Чоловіки та жінки, хлопчики та дівчатка є народ і вільно користуються усіма без виключення ресурсами та надрами своєї країни Україна та можуть вільно використовувати для задоволення своїх потреб комунальні господарства усіх типів власності.

Усі люди - чоловіки і жінки, які самовизначилися народом країни Україна, є єдиним джерелом влади, суб'єктом міжнародного публічного права та є засновниками держави та уряду, задля розумного, сумлінного та відповідального керування загальнонародним майном в країні Україна. Будь-які державні та управлінські органи утворені народом та існують виключно з метою максимально ефективного забезпечення кожній людині – чоловікам та жінкам, хлопчикам та дівчаткам умов для розкриття творчого потенціалу особистості як реалізації божественного замислу в еволюції Всесвіту, створення гідного, безпечного, комфортного та прибуткового життя на землі своїх Предків. Чоловіки та жінки мають повне право проголошення народного вето (veto) та право відкликати дозвіл на тимчасове управління загальнонародним майном в зв'язку з втратою довіри при порушенні будь-якими державними та управлінськими органами умов керування та управління загальнонародним майном народу країни Україна.

Чоловіки та жінки – народ країни Україна, є єдиним джерелом влади, суб'єктом міжнародного публічного права й для захисту своїх повних, безумовних, споконвічних, невід'ємних прав і свобод застосовують Кони Всесвіту, Природне право, правові норми міжнародного публічного права та внутрішнє законодавство України, виконання яких є обов'язковим для

всіх службових та посадових осіб, управлінців та службовців всіх рівнів та рангів без виключення.

Люди - чоловіки та жінки, хлопчики та дівчатка, ніколи, нікому та нічому в повній свідомості, у ясній пам'яті та добровільно, не віддавали, не дарували, не передавали у власність - ані себе, ані своєї Душі, ані свого тіла та розуму, ані своєї інтелектуальної власності: наукових досліджень, досягнень, розробок, винахідів, знахідок тощо, ані своєї землі, її надр, атмосферного повітря, водних та інших природних ресурсів, природних ресурсів всієї наземної території країни Україна, включаючи також континентальний шельф та виключну (морську) економічну зону, ані будь-якого рухомого та нерухомого майна, енергетичних ресурсів, цінностей, іменних та майнових сертифікатів, цінних паперів, грошей, засобів сплати, фінансових та родових рахунків. Всі без виключення договори купівлі-продажу землі, майна, ресурсів загальнонародної власності, які були проведені без повністю проінформованої, усвідомленої та добровільної згоди людей – чоловіків та жінок, які самовизначилися народом країни Україна, є протизаконними, нікчемними та недійсними з самого початку.

Завжди за першодією, чоловіки та жінки – народ країни Україна, забороняють, оскаржують та скасовують будь-які можливі угоди та договори, які засновані на використанні очікувань, припущень, презумпцій, включаючи презумпцію довірчого управління, презумпцію вини, презумпцію добросовісності, презумпцію недієздатності та інших ваших юридичних фікцій. Подібного значення домовленості скасовані, вони є нікчемними та недійсними від початку, тому що були отримані через обман, введення в оману, шахрайство, недомовки, хитрощі та відсутність роз'яснення індивідуально-правового акту, нормативно - правового акту, повних умов будь-якого договору, або отримані через насилля, залякування, задурювання, за допомогою гіпнотичного, біологічного, психоенергетичного, хімічного чи будь-якого іншого штучного впливу, чи примушення у будь-який інший спосіб, без повністю проінформованої, усвідомленої та добровільної згоди людей – чоловіків та жінок, які самовизначилися народом країни Україна.

Люди - чоловіки та жінки, хлопчики та дівчатка, відкликають назад до себе від будь-кого та від будь-чого, у своє повне володіння / свою повну власність та під свою повну та абсолютну владу, усі можливі права власності / володіння над собою та власність на свої: Душу, тіло, розум, свою інтелектуальну власність: наукові дослідження, досягнення, знахідки, винаходи, розробки тощо, свою землю, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, природні ресурси всієї території країни Україна включаючи континентальний шельф та виключну (морську) економічну зону, будь-яке рухоме та нерухоме майно, енергетичні ресурси, цінності,

гроші, іменні та майнові сертифікати, цінні папери, засоби сплати, родові та фінансові рахунки.

Люди - чоловіки та жінки, хлопчики та дівчатка, забороняють застосовувати щодо себе при визначенні правового статусу, при усному чи письмовому зверненні, в будь-яких випадках та за будь-яких умов, юридичні фікції: особа (персона, person), фізична чи юридична особа, та їх синоніми в різних видах та варіантах. Усі індивідуально-правові та нормативно-правові акти для фізичних та юридичних осіб та їх синонімів в різних видах та варіантах, не стосуються чоловіків та жінок – людей, та не мають ніякої правової та юридичної чинності для них.

Люди - чоловіки та жінки, хлопчики та дівчатка, є вигодонабувачами усіх своїх власних даних та юридичних фікцій - персон, створених на власні та біометричні дані людини, через яких вони діють, та використовують за власним бажанням усі означені персони виключно для зручності та самостійного отримання прибутку від цього використання.

Для спілкування з управлінською системою люди - чоловіки та жінки, які самовизначилися народом країни Україна, використовують Волевиявлення, індивідуальне самовизначення та інші правочини, які вони створюють самостійно, згідно власної волі та совісті. Чоловіки та жінки можуть проінформувати управлінську систему про створені Волевиявлення, індивідуальні самовизначення та інші правочини, за власним бажанням на те.

Згідно верховенства права, воля людини – чоловіків та жінок, які самовизначилися народом країни Україна - є Закон, який негайно та беззаперечно зобов'язані виконувати всі посадові та службові особи, уповноважені на виконання функцій управління загальнонародним майном.

Чоловіки та жінки – споконвічний, ізконний, корінний народ країни Україна, є суб'єктом міжнародного публічного права, згідно своєї усвідомленої волі та діючи згідно верховенства права, забороняють геноцид з боку будь-яких урядів, держав, як державних об'єднань, фондів, корпорацій, установ та організацій будь-якого направлення, фізичних та юридичних осіб (та синонімів цих фікцій в різних видах та варіантах), інших людей, будь-яких істот, технічних або біологічних систем, які знаходяться під управлінням штучного інтелекту, будь-кого чи будь-чого тощо, який виражається у зневажанні, зменшенні, знищенні чи будь-якому іншому обмеженні чи скасуванні усіх прав і свобод людини, прав і свобод народу, чи в будь-яких інших діях проти волі чоловіків і жінок, які самовизначилися народом, та/або виражаються в створенні умов, що спрямовані на

повне або часткове винищення людей – чоловіків та жінок, хлопчиків та дівчаток які є народом країни Україна.

Ніщо у даному Акті Самовизначення народу країни Україна та волевиявленні свідомих людей – чоловіків та жінок з живою Душею, не може бути витлумачено як надання права будь-якій державі, уряду, корпорації, групі осіб, окремим особам, будь-яким істотам, технічним або біологічним системам, які знаходяться під управлінням штучного інтелекту, іншій людині, будь-кому чи будь-чому займатися будь-якою діяльністю або вчиняти будь-які дії спрямовані на звуження, зменшення, змінення, погіршення чи скасування прав і свобод людини і народу, викладених у цьому Акті Самовизначення народу країни Україна та закріплених в усіх міжнародних нормативно-правових актах стосовно визнання та дотримання прав і свобод чоловіків та жінок, хлопчиків та дівчаток – людей, які самовизначилися та є споконвічним, корінним народом країни Україна.

Чоловіки та жінки – люди, які самовизначилися народом країни Україна, є суб'єктами міжнародного публічного права. Згідно своєї свідомої волі вони відмінюють в часі, просторі та інших реальностях, альностях та вимірах, в минулому, теперішньому і в майбутньому дії всіх договорів, контрактів, угод, правочинів, векселів, трастів, фондів, реєстрів тощо, які створені в шахрайський спосіб, за допомогою введення в оману, брехні, залякування, без повного розкриття всіх умов та наслідків від укладання та підписання цих договорів, контрактів, угод, правочинів, векселів, трастів, фондів, реєстрів тощо, та забороняють накладання на чоловіків та жінок, хлопчиків та дівчаток – які є народ, фінансової, матеріальної чи будь-якої іншої відповідальності за дії будь-якого уряду / управлінських корпорацій / компаній, які виконували чи виконують функції управління загальнонародним майном на землі народу країни Україна.

Така Свята Воля людей - чоловіків та жінок, які самовизначилися народом на землі країни Україна!

Право тлумачення значення будь-якої частини тексту належить лише автору – титульній нації, споконвічному народу на землі країни Україна.

Розділ V

Представницьки органи народу

Беручи за основу свободу вибору – свободу вільної волі людини та враховуючи Природні права і свободи людини, отримані нею від народження,

люди - чоловіки та жінки, які самовизначилися народом країни Україна, діючи вільно, за власною волею, свідомо, відповідально, гідно та чесно,

спираючись на Природні права та усвідомлюючи самостійну відповідальність перед Богом, своїми Родами, власним сумлінням, попередніми, нинішнім та майбутніми поколіннями,

люди - чоловіки та жінки, які самовизначилися народом країни Україна, суб'єкти міжнародного публічного права, які присутні сьогодні, дня шістнадцятого місяця вересня дві тисячі двадцять третього року, на зборах Віче народу країни Україна, проголошують свою свідому волю:

1. Створити спільноту народу Віче Від Роду до наРоду. Спільноту людей - чоловіків та жінок які самовизначилися народом країни Україна, у місті Запоріжжя (географічна назва), місті Олександрівськ (історична назва), географічні координати: Широта: 47°49' пн. ш. Довгота: 35°11' сх.д. (47°50' пн. ш. 35°08' сх. д.) на землі Запорізького краю країни Україна, задля відновлення, забезпечення, додержання та захисту прав і свобод людини, прав і свобод народу країни Україна, які належать чоловікам і жінкам від народження, визначені і захищені Природним правом, міжнародними договорами та внутрішнім законодавством.
2. Обрати та затвердити Головуючого на зборах спільноти народу Віче Від Роду до наРоду та Секретаря для ведення протоколів спільноти народу Віче Від Роду до наРоду.
3. Створити ініціативні творчі групи з учасників спільноти народу Віче Від Роду до наРоду - чоловіків та жінок які самовизначилися народом країни Україна, у місті Запоріжжя (географічна назва) - місті Олександрівськ (історична назва), на землі Запорізького краю країни Україна, для подальшого врегулювання правових та організаційних питань на благо означеного народу.
4. Прийняти в другій редакції Акт Самовизначення народу країни Україна та проголошення волі народу про відновлення прав і свобод людини - чоловіків і жінок, які самовизначилися народом країни Україна, основним кредитором на своїй землі в межах кордону

Української РСР 1990 року, та згідно верховенства права, затвердити Акт Самовизначення народу країни Україна власноручними автографами присутніх учасників спільноти народу - чоловіків та жінок, які є споконвічним корінним народом на землі країни Україна.

5. Ухвалити назву спільноти народу - чоловіків та жінок, які самовизначилися народом країни Україна, у місті Запоріжжя (географічна назва) - місті Олександрівськ (історична назва), на землі Запорізького краю країни Україна:

Спільнота народу Віче Від Роду до наРоду

6. Оновити і ухвалити Уклад Віче Від Роду до наРоду, спільноти людей - чоловіків і жінок, які самовизначилися народом на землі країни Україна у місті Запоріжжя (географічна назва) - місті Олександрівськ (історична назва), на землі Запорізького краю країни Україна.

7. Затвердити правові підстави вступу до спільноти народу Віче Від Роду до наРоду, та підстави виходу зі спільноти.

Зокрема визначити та зафіксувати протоколом:

7.1. При вступі до спільноти народу Віче Від Роду до наРоду, кожна людина – чоловік чи жінка, приймає на себе виключно самотійну відповідальність за власні думки, слова та вчинки. Спільнота звільняється від будь-якої відповідальності за особисті думки, слова та вчинки кожної окремої людини – чоловіка чи жінки, які є учасником спільноти народу;

7.2. Якщо особисті думки, слова та вчинки кожної окремої людини – чоловіка чи жінки, які є учасником спільноти народу Віче Від Роду до наРоду, йдуть всупереч суті та положенням Акту Самовизначення народу країни Україна, несуть розбрат та деструктивні наслідки, спотворюють та змінюють тлумачення та суть Акту Самовизначення народу, порушують права і свободи інших людей, дискриминують інших учасників спільноти тощо, ця людина – чоловік чи жінка, може добровільно вийти зі складу спільноти народу Віче Від Роду до наРоду, або бути виключеною зі складу спільноти за рішенням учасників спільноти народу, яке затверджено протоколом зборів спільноти народу Віче Від Роду до наРоду.

7.3. Людина яка порушує Кони Всесвіту перестає бути учасником спільноти народу і таким чином автоматично вибуває зі складу спільноти народу Віче Від Роду до наРоду. Стосовно цього складається Акт, затверджується на зборах спільноти народу, Акт фіксується записом в протоколі зборів.

8. Визначити та затвердити порядок проведення загальних зборів спільноти народу Віче Від Роду до наРоду, людей - чоловіків і жінок, які самовизначилися народом країни Україна у місті Запоріжжя (географічна назва) - місті Олександрівськ (історична назва), на

землі Запорізького краю країни Україна, кількість та порядок утворення народних комітетів.

9. Визначити коло питань, які потребують негайного вирішення, та створити план першочергових дієвих кроків для спільноти народу Віче Від Роду до наРоду, людей - чоловіків і жінок, які самовизначилися народом країни Україна, у місті Запоріжжя (географічна назва) - місті Олександрівськ (історична назва), на землі Запорізького краю країни Україна.

10. Затвердити параметри та відзнаки вказані та зображені на паперовому носії Самовизначення людини, суб'єкта міжнародного права для індивідуального користування учасниками спільноти народу Віче Від Роду до наРоду, при взаємодії з управлінською системою.

11. Визначити та затвердити зразок печатки та штампу, для використання спільнотою народу Віче Від Роду до наРоду та повний опис печатки і штампу.

Компетенція чи не компетенція спільноти народу Віче Від Роду до наРоду, людей - чоловіків і жінок які самовизначилися народом країни Україна, у місті Запоріжжя (географічна назва) - місті Олександрівськ (історична назва), на землі Запорізького краю країни Україна, по будь-яким діям, справам чи питанням не є і не може бути причиною чи підставою для порушення, припинення, звуження, зменшення, ігнорування, відчуження, погіршення чи скасування будь-яких прав і свобод людини - чоловіків і жінок які самовизначилися народом країни Україна чи/або будь-яких прав народу та не тягне за собою жодної відповідальності, окрім чіткого роз'яснення правил поведінки та дій у тому чи іншому випадку від сторони, що залишилась незадоволеною діями спільноти народу Віче Від Роду до наРоду, у зв'язку з тим, що вважає означену спільноту народу некомпетентною у будь-яких діях, справах чи питаннях. Будь-яке стороннє роз'яснення правил поведінки, дій чи будь-чого може бути враховано до умовного прийняття спільнотою народу, але жодним чином і в жодному разі не є і не може бути обов'язковим для виконання чи для акцепту спільнотою народу Віче Від Роду до наРоду.

Прийнято за основу та затверджено спільнотою народу Віче Від Роду до наРоду, чоловіками і жінками, які самовизначилися народом країни Україна, являються єдиним джерелом влади, суб'єктом міжнародного публічного права, основним кредитором на землі Запорізького краю країни Україна в межах кордону Української РСР 1990 року.

Засвідчено власноручними автографами учасників спільноти народу Віче Від Роду до наРоду, людей - чоловіків і жінок які самовизначилися народом країни Україна, являються єдиним джерелом влади, суб'єктом міжнародного публічного права, основним кредитором на землі Запорізького краю країни Україна.

Світлана Петрівна Роду Махотек жінка з власним іменем Стефана Світлана
Марина Сергіївна Роду Бабенко Марина
Іван син Франка роду Козаків Козаків
Сергій Олександрович Роду Галуш
Оксана Амагалиївна роду Радулова Кешев
Микола Іванович Роду Климченко Микола
Сергій Васильович Роду Дорашенко Сергій
Володимир Сергійович Роду Дорашенко Володимир
Ігорь Євгеневич Роду Гречина Ігорь
Александр Валерійович Рода Козубек Александр
Тетяна Михайлівна Рода Кристалевич Тетяна
Тараса Сергеевича Роду Гудзенко Тараса
жінка з власним іменем Стефана Тетяна
Андрей Владимирович Рода Дорашенко Андрей
Віра Федорівна Роду Голубович Віра
Мітківська Віра

Засвідчено власноручними автографами учасників спільноти народу Віче Від Роду до наРоду, людей - чоловіків і жінок, які самовизначилися народом країни Україна, являються єдиним джерелом влади, суб'єктом міжнародного публічного права, основним кредитором на землі Запорізького краю країни Україна.

Ольга Іванівна Роду Керевко Ольга

Світлана Іванівна Роду Іжуми Світлана

Модмила Михайлівна Роду Дарошенко Модмила

Олександр син Анатолія Роду Баранових Олександр

Вадим Михайлович Роду Северюших Вадим

Олексій Анатолійович Роду Ричка Олексій

Сергей Викторович Роду Леоненко Сергей

Алексей Іванович Роду Снодій Алексей

Муромла Іванівна Роду Черненко Муромла

Тараса Василівна Роду Коваленко Тараса

чоловік з власним ім'ям Ремес Ремес

Вікторія Іванівна Роду Чирко Вікторія

Літка з власним ім'ям Літка Літка

Ірина Михайлівна Роду Шевченко Ірина

Віталіна Іванівна Роду Руденко Віталіна

Засвідчено власноручними автографами учасників спільноти народу Віче Від Роду до наРоду, людей - чоловіків і жінок, які самовизначилися народом країни Україна, являються єдиним джерелом влади, суб'єктом міжнародного публічного права, основним кредитором на землі Запорізького краю країни Україна.

Засвідчено власноручними автографами учасників спільноти народу Віче Від Роду до наРоду, людей - чоловіків і жінок, які самовизначилися народом країни Україна, являються єдиним джерелом влади, суб'єктом міжнародного публічного права, основним кредитором на землі Запорізького краю країни Україна.

Area with horizontal dotted lines for signatures.

Засвідчено власноручними автографами учасників спільноти народу Віче Від Роду до наРоду, людей - чоловіків і жінок, які самовизначилися народом країни Україна, являються єдиним джерелом влади, суб'єктом міжнародного публічного права, основним кредитором на землі Запорізького краю країни Україна.

Государство и народы всеобщего

на 40 (четыре) года

для воспитания и развития детей

в семье и в обществе

Семейно-педагогический

курс

